

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

I. R., narozen X
bytem X, Běloruská republika
zastoupený M. K.,
obecným zmocněncem, bytem X

proti
žalovanému

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti:

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2022, č. j. MV-108597-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. OAM-224-4/MK-2022 ze dne 27. 4. 2022 a potvrzeno usnesení, kterým bylo správní řízení o žádosti žalobce o modrou kartu dle § 66 odst. 1 písm. h) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s bodem I.4 usnesení Vlády ČR č. 254 ze dne 30. 3. 2022 vyhlášeného pod č. 76/2022 Sb., zastaveno.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce předně namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, a to z důvodu, že mu nebylo vysvětleno, v čem konkrétně spočívá jeho chyba nebo rizikovost pro Českou republiku. Nebyla slyšena námitka žalobce, že správní orgán odkazoval na důkazní materiál, který pouze on měl v tomto řízení k dispozici. Správní orgán v rozhodnutí tvrdí, že rozhodnutí o zastavení není meritorním rozhodnutím, ale *de facto* takovým rozhodnutím je, jelikož fakticky byla jeho žádosti o modrou kartu zamítnuta, což správní orgán zcela ignoroval.
3. Další námitka žalobce směřovala do užití rozhodnutí SDEU „Campus Oil“ a části rozhodnutí, věnujícímu se geopolitickým otázkám, které by správním orgánům nemělo příslušet, neboť jejich závěry přesahují jejich pravomoc. To, jak správní orgán vymezil území „Evropy“, není rovněž pochopitelné, jelikož z geografického hlediska Rusko nebo Bělorusko také patří do evropské části Eurasijského kontinentu. Nelze správnímu orgánu přisvědčit, že skutečnost, že své restriktce vláda ČR zakotvila na úrovni zákona, automaticky znamenají přiměřenost a potřebnost, jak tyto zásady chápe správní právo. Pokud jde o historickou a geografickou zkušenost, žalobce nepopírá, že docházelo k útokům na Českou republiku, a to včetně jeho domovské země, která byla součástí většího státu. Nicméně nesouhlasí s takovým odůvodněním, jelikož např. sousední Slovensko, které v minulém století sdílelo stejný osud jako Česká republika, žádné restriktce nezavedlo. Není vůbec jasné, jakým způsobem přijatá opatření mají přispět ke zlepšení válečné či migrační situace kvůli válce na Ukrajině, zejména, proč bylo zvoleno takové opatření, které jednoduše umožňuje ho obejít získáním vízového oprávnění v jiném státě schengenského prostoru, a na jeho základě vstoupit na území České republiky, když drtivá většina evropských států nepřistoupila na takto razantní kroky.
4. Ve třetí námitce žalobce namítá procesní vadu rozhodnutí, jelikož důvody pro zastavení cizineckého řízení jsou vymezeny pouze v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zejména v § 169r, ve kterém není žádný předpoklad pro zastavení řízení žalobce. Pokud je zastavení činěno s odkazem na ustanovení § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu, nutno uvést, že v žalobcově případě je tak činěno s odkazem nikoliv na zákon, ale na usnesení vlády ČR č. 254/2022. Extenzivní aplikací usnesení orgánu vlády tak dochází k překročení moci výkonné nad platné zákony, což odporuje legislativě. Vláda je oprávněna přijímat pouze usnesení v rámci zákona a v jeho mezích nařízení, ale samotné

přijímání zákonů je vyhrazeno právě parlamentu. Skutečnost, že usnesení vlády bylo publikováno ve sbírce zákonů, nezakládá postavení takového usnesení jako zákona.

5. Žalobce dále poukázal na rozsudek ze dne 21. 5. 2021, č.j. 6 Ao 22/2021-44, ve kterém NSS s odkazem na zákon o ochraně veřejného zdraví jasně deklaroval, že *„nelze chápat tak, že osobou podezřelou z nákazy může být bez dalšího každý“*. Stejně analogicky je jasné, že ne každý občan Ruské federace představuje skutečné riziko pro zvládnutí migrační vlny v České republice, avšak usnesení ve věci žalobce vůbec nebylo individualizováno. Svoboda pohybu a pobytu je zaručena čl. 14 Listiny základních práv a svobod, viz usnesení Ústavního soudu Pl. ÚS 13/20. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že *„má-li takto přijaté krizové opatření „právně normativní obsah“, je třeba s ním nakládat stejně, jako by byla taková právní norma součástí právního předpisu, například zákona.“*
6. Čtvrtou námitkou žalobce namítal nedodržení primárního práva Evropské unie. Z čl. 347 Smlouvy o fungování Evropské unie neplyne, že jednotlivý stát dostal bílko šek na jakákoliv opatření, a to včetně opatření, která jsou v rozporu s právem EU.
7. Žalobce se proto dovolává přímého účinku Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě, dále jen jako „směrnice“, viz čl. 10a Ústavy České republiky. V jejím článku 29 je uvedené, že členské státy by měly uvést v účinnost ustanovení této směrnice bez jakékoliv diskriminace. Z čl. 4 a čl. 8 jednoznačně vyplývá, že po splnění potřebných podmínek pro získání zaměstnanecké karty členský stát mu musí tuto kartu vydat, a to bezpodmínečně, a že v každém případě členský stát musí postupovat přiměřeně.
8. Ani jedno kritérium v případě žalobce nebylo splněno, neboť mu nebylo sděleno, čeho konkrétně se dopustil (individualizace); zaměstnanecká karta mu po splnění veškerých předpokladů bezdůvodně nebyla vydána, a nakonec v jeho případě nebylo postupováno přiměřeně, neboť on sám nemůže nést odpovědnost za jednání ruské vlády, a není vůbec jasné, jak má krizové opatření Vlády ČR přispět ke zlepšení celkové situace války na Ukrajině, a jaký je v celém postupu sledován účel, když žalobci nic nebrání dostat vízové oprávnění v jiném členském státě. Nad rámec uvedeného je žalobci známo, že s ohledem na znění odůvodnění zastavení řízení u dalších osob, jednoznačně se nejedná o individuální rozhodnutí, ale o přístup generální vůči skupině osob, a to na základě jejich státní příslušnosti, což je dle názoru žalobce opět v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
9. Na rozdíl od nepřijímání žádostí, kdy žádné řízení zahájeno není, situace, kdy již řízení zahájeno bylo, se žadatel stává držitelem určitých procesních práv (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod, čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a další) včetně mj. práva na rozhodnutí o své žádosti.
10. V páté námitce namítá žalobce rozpor se závaznou soudní praxí evropských soudů. Žalobci není jasné, z jakého důvodu byl v rozhodnutí zamítnut jeho apel na zcela podobné případy, kde se odchýlilo od pravidel pro přijímání cizinců - třeťozemců podle některé ze směrnic EU. Žalobce je názoru, že závěry v rozsudku ve věci C-356/11 O. a S., který se týkal směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, jsou použitelné i na jeho případ. Rovněž nebylo vysvětleno odmítnutí apelu na rozsudek ve věci C-491/13 Ben Alaya (bod 36).
11. Pokud jde o uplatňování důvodu veřejné bezpečnosti jako důvodu ospravedlňujícího odepření práva (zamítnutí žádosti), Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci C-544/15 Fahimian stvrzuje důležitost provedení celkového posouzení všech skutečností, kterými se vyznačuje situace

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

dotčené osoby (viz body 41 až 43 a 50 rozsudku). Zde však bylo pouze konstatováno, že se v žalobcem uváděných případech nejednalo o problematiku modrých karet, nýbrž sloučení rodiny a studia. S tímto žalobce nesouhlasí, neboť regulace institutu modrých karet poskytuje mnohem větší záruky a práva, než regulace studijních pobytových oprávnění. Nicméně, tvrzení, že se nejedná o totožnou věc s žalobcem, sama o sobě neznámá nepoužitelnost závazné judikatury.

12. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Dále uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
13. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost rozhodnutí žalované, č. j. MV-108597-4/SO-2022 ze dne 27. 6. 2022, zpochybňovala. Dále poukázala na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud České republiky v usnesení č. j. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004: „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.*“ Zastavením řízení o žádosti o vydání modré karty může být stěžejí zasaženo do práva, které žalobce nemá, tedy práva na vstup a pobyt na území České republiky. Je to Česká republika, kdo určuje, komu povolí vstup na své území a za jakých podmínek.
14. Pokud tedy žádný právní předpis, a tím spíše Listina základních práv a svobod, právo cizince na pobyt na území negarantuje, nelze spekulovat o tom, že zastavením řízení o žádosti o vydání modré karty došlo k porušení práv žalobce či snad dokonce k jeho diskriminaci. Obecně platí, že odlišnost v zacházení je diskriminační a v rozporu s ústavou (principem rovnosti), jestliže jí schází objektivní a rozumné ospravedlnění. V projednávaném případě je však toto ospravedlnění dáno právě tím, že se jedná o specifickou skupinu cizinců podléhající jinému režimu, přičemž důvod tohoto specifického přístupu byl dle názoru Komise dostatečně objasněn v textu (bodů I/4) usnesení vlády České republiky č. 254 ze dne 30. 3. 2022, o přijetí krizového opatření (vyhlášeno pod č. 76/2022 Sb.) (dále jen „usnesení vlády č. 254“). Pokud Ruská federace obhájí svou válečnou agresi na území Ukrajiny mj. ochranou ruských státních příslušníků na území jiného státu, pak jednoznačně není v zájmu České republiky za nastalé situace umožnit zvýšení jejich počtu na jejím území. Komise se domnívá, že takto specifikovaný zájem a přístup ke státním příslušníkům Ruské federace je naprosto legitimním důvodem pro neumožnění jejich dalšího vstupu na území České republiky a zastavení řízení o jejich žádostech o pobytová oprávnění.
15. Žalovaná zastává názor, že k diskriminaci žalobce na základě jeho státního občanství nemohlo dojít, když zastavením řízení o jeho žádosti nedošlo k upření žádného práva a ani ke zhoršení jeho životní situace. Po skončení nouzového stavu pro území České republiky (dne 19. 5. 2022 byl Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky vysloven souhlas s prodloužením nouzového stavu do 30. 6. 2022 do 23:59 hodin), vláda svým nařízením č. 200, o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech (vyhlášeno pod č. 200/2022 Sb.) (dále jen „nařízení vlády č. 200“), nařídila, z důvodu ochrany zahraničně politických zájmů České republiky v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, že „*žádost o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podaná na zastupitelském úřadu občanem Ruské federace nebo Běloruské republiky je nepřijatelná.*“

16. Žádosti žalobce nebylo možné vyhovět vzhledem k usnesení vlády č. 254 a nebylo by možné jí vyhovět ani později (z obdobných důvodů) na základě zákona č. 175/2022 Sb. a nařízení vlády č. 200, které nabylo účinnosti dne 1. 7. 2022.
17. Žalovaná dodala, že neexistovala žádná diskrece, kterou žádost aprobovat a kterou nikoliv – správní orgány nebyly nadány jakoukoli možností správního uvážení, a byly by povinny správní řízení zastavit. Po zjištění rozhodných skutečností by musely správní orgány postupovat právě tímto způsobem.

III.

Posouzení žaloby

18. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalovaná udělila k takovému projednání věci souhlas a žalobce se ve lhůtě nevyjádřil, má se tedy v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. za to, že s takovým postupem souhlasí.
20. Žalobce je státní příslušník Běloruska a dne 4. 2. 2022 podal žádost o vydání modré karty dle ust. § 42i zákona o pobytu cizinců.
21. V důsledku invaze vojsk Ruské federace na území Ukrajiny a související migrační vlny státních příslušníků Ukrajiny na území České republiky vyhlásila vláda ČR nouzový stav, a to na dobu 30 dnů s účinností od 4. 3. 2022 (usnesení ze dne 2. 3. 2022, č. 43/2022 Sb.). Nouzový stav byl poté se souhlasem Poslanecké sněmovny prodloužen do 31. 5. 2022 (usnesení Poslanecké sněmovny ze dne 30. 3. 2022, č. 183) a dne 19. 5. 2022 do 30. 6. 2022 do 23:59 hodin (usnesení Poslanecké sněmovny ze dne 19. 5. 2022, č. 242).
22. Na základě takto vyhlášeného nouzového stavu vláda vydala dle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon) usnesení ze dne 30. března 2022 č. 254 o přijetí krizového opatření vydaného ve Sb. pod č. 76/2022 (dále jen „krizové opatření“). Nařídila jím mimo jiné zastavit řízení o žádostech o vízum a povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu podaných státními příslušníky Ruské federace a Běloruské republiky na zastupitelských úřadech České republiky. Krizové opatření nabylo účinnosti dne 1. 4. 2022. Ministerstvo vnitra s odkazem na uvedené krizové opatření zastavilo řízení o žádosti žalobce usnesením ze dne 11. 4. 2022.
23. Pokud žalobce namítá, že správní orgán řízení zastavil na základě ustanovení § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu s odkazem na usnesení vlády ČR č. 254/2022 publikovaného ve sbírce zákonů pod č. 76/2022 a nikoliv s odkazem na zákon, soud uvádí následující.
24. Žalobce má pravdu v tom, že § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu, dle kterého *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, z dalších důvodů stanovených zákonem*, odkazuje na „zákon“ a že usnesení vlády nemá formu zákona přijatého ústavním legislativním procesem.
25. Na druhou stranu ust. § 6 odst. 2 písm. krizového zákona č. 240/2000 Sb. stanoví, že *vláda v době trvání nouzového stavu je dále oprávněna b) přijmout opatření k pobytu cizinců nebo osob bez státní příslušnosti*.
26. Soud má proto za to, že pokud vláda v souvislosti s vojenskou agresí Ruské federace na území Ukrajiny nařídila s účinností ode dne 1. dubna 2022 po dobu trvání nouzového stavu dle bodu I.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

odst. 4 usnesení vlády České republiky ze dne 30. března 2022 č. 254 o přijetí krizového opatření vydaného ve Sb. pod č. 76/2022, *zastavit řízení o žádostech o vízum a povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu podaných státními příslušníky Ruské federace a Běloruské republiky na zastupitelských úřadech České republiky*, jednalo se o právní předpis se silou zákona. Krizové opatření je tak *lex specialis* jak k zákonu č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, tak ke správnímu řádu.

27. Správní orgán tak měl povinnost postupovat výhradně dle tohoto ustanovení a řízení o žádosti žalobce zastavit pouze s odkazem na krizové opatření.
28. Tento závěr dle soudu vyplývá právě z povahy krizového opatření jako právního předpisu *sui generis*, tak jak zcela správně argumentoval žalovaný s odkazem na judikaturu Ústavního soudu České republiky. Krizové opatření vlády, je v souladu s judikaturou Ústavního soudu třeba považovat za tzv. jiný právní předpis (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 8/20, body 41 až 46; nebo usnesení ze dne 5. 5. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 10/20, body 17 až 19) čili právní předpis *sui generis* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 9 As 264/2020-51, body 40 až 46), jeho obsah je totiž obecný jak předmětem regulace, tak třídou subjektů, na které dopadá. Jedná se přitom o podzákonný právní předpis, jehož zákonost a ústavnost obecné soudy mohou samy posoudit a případně takový předpis neaplikovat – viz čl. 95 odst. 1 Ústavy (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. P. ÚS 1/21, bod 20, a jiné).
29. K zákonitosti krizového opatření se již vyjádřil Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 29. 5. 2023, č.j. 31 A 36/2022-33 zveřejněným na stránkách NSS, ve kterém dospěl k závěru, že krizové opatření je zákonné:

„42. Pokud žalobkyně namítla, že krizové opatření je nezákonné, neboť postrádá věcný vztah k migrační vlně, kvůli níž vláda vyhlásila nouzový stav, nelze jí přisvědčit. Soud má za to, že věcný vztah je dán a plyne přinejmenším z předkládací zprávy ke krizovému opatření. V předkládací zprávě k návrhu krizového opatření se uvádí, že nouzový stav byl vyhlášen za účelem koordinace všech forem pomoci osobám prchajícím před ruskou agresi. Formou této pomoci pak měl být i boj s příčinami migrační vlny. Na tyto příčiny pak cílilo krizové opatření, neboť vláda vycházela v době jeho vydání z předpokladu, že omezení vstupu a pobytu státních příslušníků Ruské federace a Běloruska na území České republiky bude vytvářet tlak, který může napomoci ukončení agrese, a tím i samotné migrační vlny.

43. Také formální náležitosti pro přijetí krizového opatření byly naplněny. Podle § 6 odst. 2 písm. b) krizového zákona je vláda v době trvání nouzového stavu oprávněna přijmout mimo jiné opatření k ochraně státních hranic, k pobytu cizinců nebo osob bez státní příslušnosti. Usnesení o vyhlášení nouzového stavu ze dne 2. 3. 2022, č. 43/2022 Sb., obsahovalo výčet konkrétních krizových opatření dle krizového zákona, jejichž přijetí vláda nařídila v bodě I.1. V tomto výčtu bylo také krizové opatření podle § 6 odst. 2 písm. b) krizového zákona. V samostatném usnesení poté vláda rozhodla o přijetí krizového opatření zveřejněného ve Sbírce zákonů pod č. 76/2022, které již obsahovalo konkrétně specifikovaná opatření, nikoli pouze opis textu zákona. Krizové opatření proto ani z těchto důvodů nemohlo být nezákonné.

44. Soud zároveň nemá pochyb o tom, že krizové opatření sledovalo legitimní cíl, a zvolený prostředek pro dosažení tohoto cíle hodnotí také jako vhodný. V politickém a bezpečnostním zájmu České republiky byla okamžitá a pružná reakce na vývoj ruské invaze na Ukrajinu. Krizové opatření, které lze vydat, je-li vyhlášen nouzový stav, se v takové situaci jeví jako vhodný nástroj pro přechodnou právní úpravu otázek pobytu cizinců na území ČR. Nutno zdůraznit, že zákonodárce následně upravil danou problematiku přímo zákonem (tj. zákonem č. 175/2022 Sb.).“

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

30. Městský soud s tímto hodnocením souhlasí a v ostatním odkazuje na tento rozsudek.
31. Soud proto uzavírá, že žalovaný postupoval zcela zákonně, když řízení o žádosti žalobce dle krizového opatření, tj. usnesení vlády č. 254/2022 zastavil, i když v rozhodnutí nesprávně uvedl, že tak učinil i dle ust. § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu. Soud má však za to, že tato vada výroku nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí, v jehož důsledku by bylo nutné rozhodnutí zrušit.
32. Soud má za to, že v tomto případě se rovněž neuplatní pravidla Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011, kterých se žalobce dovolává a rozhodnutí tak nemusí být individualizováno tak, jak se dožaduje žalobce. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Azs 438/2021 – 47, cílem směrnice 2011/98/EU je stanovit procesní pravidla pro postup posuzování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí. Směrnice vytváří mechanismus sice transparentní a spravedlivý, aby dotyčným osobám nabízel odpovídající právní jistotu, současně se však směrnice nijak nedotýká pravomoci členských států regulovat přijímání státních příslušníků třetích zemí. K procesním zárukám stanoveným v čl. 8 směrnice NSS uvedl, že vytvářejí toliko rámec pro ochranu spravedlivého procesu a ochranu proti možné svévoli správních orgánů. Směrnice tak upravuje podmínky pro udělování povolení k pobytu za mírové situace v Evropě, nikoliv za válečného stavu. Pokud tedy žalobce splňuje podmínky krizového opatření, je nutné podle něj postupovat bez ohledu na individuální postoj žalobce. Městský soud je rovněž názoru, že směrnice 2011/98/EU nebrání České republice v přijetí úpravy obsažené v krizovém opatření.
33. Pokud se žalobce dovolával s odkazem na směrnici 2011/98/EU toho, že rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu s jeho právem na spravedlivý proces a jeho legitimním očekáváním, uvádí soud následující. Žalobci podáním žádosti o vydání modré karty dle § 42i zákona o pobytu cizinců nemohlo vzniknout legitimní očekávání, že pokud splní všechny zákonem stanovené podmínky, správní orgán rozhodne o její žádosti pozitivně. Judikatura Nejvyššího správního soudu totiž dovodila, v řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty nejde o rozhodování o „právním nároku“ cizince. Nenárokovost výsledku tohoto řízení plyne ze systematiky zákona o pobytu cizinců a z ústavního principu svrchovanosti státu. Projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území (viz rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 – 54, a ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021 – 47). Tyto závěry lze dle soudu vztáhnout i na řízení o modré kartě.
34. Dle Nejvyššího správního soudu cizinec sice nemá právní nárok na vstup do České republiky, ovšem má právo na spravedlivý proces při vyřizování žádosti o takový vstup (vedle výše zmiňovaných rozsudků č. j. 1 Azs 2/2019 – 54 a č. j. 10 Azs 438/2021 – 47 viz také rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52). Nelze však ztotožňovat právo na spravedlivý proces s právem na výsledek řízení. Právo na spravedlivý proces tak u žalobce nebylo porušeno.
35. Jedná se o procesní rozhodnutí a jako každé rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti má zcela jistě dopad na žalobce, který nezískal pobytové oprávnění, kterého se domáhal. Po změně situace v Evropě bude moci žalobce zcela jistě o pobytové oprávnění požádat znovu.
36. Žalobce dále namítal, že nepředstavuje nebezpečí pro zdejší společnost resp., že se touto otázkou správní orgány vůbec nezabývaly. Správní orgány se nezabývaly otázkou, zda přímo žalobce představuje bezpečnostní hrozbu pro Českou republiku, neboť jim to posuzovaná právní úprava nedovolovala. Úprava obsažená v krizovém opatření totiž omezuje možnost vstupu a pobytu státních příslušníků Ruské federace a Běloruska na území České republiky paušálně, s jen

relativně úzce vymezenými výjimkami, které však žalobce neuváděl. Soud považuje toto řešení za odůvodněné právě s ohledem na veřejný zájem na zachování bezpečnosti České republiky.

37. Rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2021, č.j. 6 Ao 22/2021-44, na věc žalobce skutečně nedopadá, jelikož řeší jinou veřejnou hrozbu (nákaza) a žalobce se snaží na svůj případ aplikovat větu, která se týká zcela jiné problematiky. *Osobou podezřelou z nákazy*, na kterou se předmětné opatření vztahovalo, skutečně *nemůže být bez dalšího každý*. Avšak opatření, které se vztahuje na žalobce, mluví o státních příslušnících Běloruska obecně a nikoliv pouze o těch, co představují riziko. Proto se na žalobce vztahuje bez dalšího.
38. Rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud rovněž neshledal nepřezkoumatelným i z dalších důvodů, které žalobce uvádí. Co se týče tvrzení, že správní orgán rozhodoval na základě důkazního materiálu, který měl jen správní orgán k dispozici, soud uvádí, že s touto námitkou se náležitě vypořádal již žalovaný a žalobce s tímto vypořádáním nijak nepolemizuje. Soud proto odkazuje na rozhodnutí žalovaného v této části.
39. Soud rovněž souhlasí s vypořádáním námítky týkající se rozhodnutí ve věci „Campus Oil“ a odkazuje na rozhodnutí žalovaného. Rovněž co se týče námítky žalobce týkající se další judikatury Soudního dvora Evropské unie, soud zcela souhlasí se závěry žalovaného. Soud jen doplňuje, že žalobcem odkazovaná judikatura Soudního dvora se týkala případů, o kterých nebylo rozhodováno s ohledem na válečný stav tak jako v případě žalobce, proto se jedná o rozsudky, které nelze na případ žalobce aplikovat. Naopak z rozsudku „Campus Oil“ jasně vyplývá, že se členské státy mohou ve výjimečných situacích odchýlit od norem Evropské unie, což je právě situace válečného konfliktu.
40. Ze shora uvedeného je proto zřejmé, že rozhodnutí není nepřezkoumatelné ze žalobcem uvedených důvodů. Žalovaný se vypořádal se všemi námitkami žalobce a soud s tímto vypořádáním souhlasí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Jelikož městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nevzniklo mu právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. srpna 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu